

AKTUÁLNÍ INFORMACE

1. ZÁŘÍ

DEN MODLITEB ZA PÉČI O STVOŘENÍ

V roce 2020 připadá 1. září, které papež František vyhlásil za Den modliteb za péči o stvoření, na úterý a je tedy možné ho slavit spíše v užším kruhu. Tímto dnem však začíná několikátýdenní období nazývané **Čas stvoření**, které se od roku 2001 slaví v řadě křesťanských církví a trvá až do svátku svatého Františka 4.

října. Od roku 2019 jej papež František doporučuje k slavení také v katolické církvi.

Téma letošního roku je „**Milostivý rok pro Zemi**“, což navazuje na dlouhou křesťanskou tradici „milostivých let“ jako času obnovy a nápravy vztahů. Příležitost oslavit Čas stvoření ve farnosti společně bude každou zářijovou nedělí a také o svátku svatého Františka, který na neděli letos připadá.

ŽÍT LAUDATO SI' ČESKÁ REPUBLIKA

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2020/21

Milí rodiče, milé děti,

pokud máte zájem o výuku náboženství ve školním roce 2020/21, zveme Vás na první informační schůzku, kde bychom se domluvili na termínech vyučování.

Sejdeme se **ve středu 2. září 2020 v 16.00 h** na faře v Semilech (v učebně)

Za katechety **Marie Zahrádková** (tel. 737 416 051)

DOMÁCÍ HOSPIC 14 POMOCNÍKŮ SE PŘEDSTAVUJE

Přijměte srdečné pozvání na prezentaci nově vznikajícího *Domácího hospice 14 pomocníků*, která proběhne

ve čtvrtek dne 24. září 2020 v 18 hodin v kině Jitřenka v Semilech.

Pozvání přijala starostka města Semily Lena Mlejnková, litoměřický biskup Jan Baxant, zakladatelka hospicové péče v Čechách MUDr. Marie Svatošová.

Večer ozdobí svým zpěvem sopranistka **Jana Stehr**.

Za Domácí hospic 14 pomocníků se na setkání těší

Marie Zahrádková a Lucie Stránská

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 27. srpna 2020. Uzávěrka následujícího čísla: 10. září 2020. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošik. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 18 30. srpna 2020

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošik, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 31. 8. – 13. 9. 2020

31. 8. Po – – –

1. 9. Út KO 18.00 za zdraví a šťastný porod Nely

2. 9. St KA 08.00 za † Josefa Hladíka při příležitosti 15. výročí úmrtí

3. 9. Čt Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
KA 08.00 za † sestru Rozalii a dceru Annu

4. 9. Pá KO 18.00 za ctitele Božského Srdce Ježíšova od 16.30 v KO svátost smíření

5. 9. So KA 18.00 za zdraví a Boží pomoc pro rodinu Jandušíkovu

6. 9. Ne 23. neděle v mezidobí

KO 08.30 za uzdravení Marie Micháلكové sbírka na střechu kostela

7. 9. Po – – –

8. 9. Út Svátek Narození Panny Marie

Bozkov 16.30 mše sv. pro děti

KO 18.00 za † Antona Jandušíka žehnání školních potřeb

9. 9. St KA 08.00 za †† Štefana a Emílii

10. 9. Čt KA 08.00 za Boží vedení pro Jindřišku

11. 9. Pá KO 18.00 za Boží lásku sestře Stanislavě

12. 9. So KA 18.00 za †† Márii a Ferdinanda Kafríkovi

13. 9. Ne 24. neděle v mezidobí

KO 08.30 za † Josefa Kadlece a rodiče

V neděli 13. září jsou farníci srdečně zváni na malé občerstvení po mši svaté u kostela u příležitosti 60. narozenin pana děkana Jaroslava Gajdošíka.

Celá farnost panu děkanovi s vděčností vyprošuje hojnost Božího požehnání, zdraví a radost z viditelných i neviditelných plodů jeho práce a obětí. Mnogaja ljeta!

YTVOŘILY MŮJ ROZUM NEROZUMNÉ SÍLY?

Změnil by se mi život, pokud by nebyl Bůh? Ta otázka je velmi důležitá, mnoho lidí kolem takto žije. Jak vlastně vypadá svět bez Boha?

Ta otázka je na první pohled provokativní a mnozí věřící si ji třeba ani nikdy nepoložili: Změnil by se mi život, pokud by nebyl Bůh? A má pravdu Dostojevskij, že pokud Bůh není, je všechno dovoleno?

Zatímco některé věřící takové otázky možná nikdy nenapadly, jiní se jim asi podvědomě brání, neboť tuší, že by mohly následovat otázky další: A proč bych žil jinak než teď? Co je hlavním motivem mého „křesťanského“ jednání? Pokud něco dělám jenom proto, že existuje Bůh, který mě vidí, tak platí, že kdyby nebyl, činím pravý opak? Pokud by to bylo skutečně tak, zřejmě by to nebyla dobrá zpráva o našem charakteru a už vůbec ne o naší víře.

Britský fyzik a teolog John Polkinghorne soudí, že je těžké poznat Boží přítomnost, protože žádný tvor ze své zkušenosti nezažil Boží nepřítomnost. Ten výrok lze i obrátit: je těžké představit si Boží nepřítomnost, neboť žádný z nás tvorů jsme ji nikdy nezakusili. Jako kdyby ryby měly spekulovat, jak by vypadal svět bez vody, nebo ptáci, jaký by byl svět bez vzduchu. Když apoštol Pavel říká, že v Bohu žijeme, pohybujeme se a jsme, když věřím, že jediný dech proniká mé bytí až do posledních svazků tančících strun, je těžké si představit svět bez Boha, bez Slova, které je Životem vesmíru, bez dechu, který proniká do posledních kvant mého těla.

Protože nevidím do myslí druhých, nevím, jak mnoho ateistů je schopno dotáhnout své úvahy až do konce a jak se jim žije ve světě, ve kterém explicitně není Bůh přítomen – a na rozdíl od Dostojevského opravdu nevím, zda je jim vše dovoleno a jak o tom oni sami soudí. Následující pohled nabízím a nevnučuji. Je určitým pokusem o popis světa mých ateistic-

kých přátel či spisovatelů, pravda, ponejvíce biologů či jiných přírodovědců, kdy se z textů a střípků snažím zrekonstruovat jejich svět. Jaký by byl vlastně svět bez Boha? Tak tedy:

JEN TICHÝ A MRAZIVÝ...

Vznikl jsem z 13,7 miliard let staré hmoty, z mraku prachu a plynů. Kdybych dějiny Země sledoval od začátku, viděl bych nejprve svítící a žhavou lávu, na které se později začne tvořit zemská kůra a ještě později první oceány. Kdybych nyní mohl sledovat pohyb hmoty jako ve zrychleném videu, po 4,5 miliardách let ze Země vyletí raketa Apollo směrem k Měsíci! Díky slunečnímu záření, gravitaci, setrvačnosti a fyzikálním zákonům se hmota vzdouvá, víří a přeskupuje. Důsledkem pohybu hmoty jsem já, cítící, tážající se. Co se to během let s hmotou stalo, že se proměnila do mě?

Kdybych mohl sledovat dějiny hmoty, viděl bych, jak jednoho dne učinila první nesmělý taneční krok, poprvé cosi načmárala na stěny jeskyně, poprvé začala nezištně milovat. Hmotě se začaly zdát sny, vyslovila své první slovo, poprvé zkusila, co to udělá se světem, když se rozhodne takto, a ne jinak.

Jednoho dne jsem já, kus země, otevřel oči, rozhlédl se kolem – a zjistil, že ve vesmíru není nic, smysl ani Bůh, žádný účel, žádná hudba a žádný důvod existence, jen tichý a mrazivý metronom vesmíru, na milimetr přesná choreografie hvězdných drah. Jsem uvnitř Univerza, které je skladištěm galaxií, a já jediný inteligentní tvor v něm. Žádná spravedlnost ani nespravedlnost, hvězdy, které se večer co večer se strojovou pravidelností objevují na vypočitatelných místech oblohy, mrazivé prázdno hvězdného nebe nade mnou a podobně mrazivé prázdno mravního zákona ve mně.

Hmota této planety mě ze sebe vyvrhla jako bublinu bahna. Mým otcem je neosobní svět a já, dítě země, jsem jediný myslící, cítící, milující

cí a zoufající v zemi strojů, vytvořený slepou evolucí s vahami a šátkem kolem očí. Čtyři miliardy let se hlína této země vířivě roztáčela a výsledkem piruety písku jsem já. A s hrůzou jsem zjistil, že se dívám do mrazivé a prázdné pouště světa beze smyslu, do hlubinných propastí vesmíru, který je netečný k mému volání, kde není nikoho, kdo by se zajímal, jestli jsem, jestli jsem dobrý, nebo zlý, a kdo by se zajímal vůbec o něco. Byl jsem vržen do neosobní, studené a neosídlené klece prostoru, do země, do doby a do těla, které jsem si nevybral, ve kterém se potácím jako osamělý vesmírný kočovník. Jsem zajatcem v bublině prostoru, vězněm v samotce světa.

MOZEK JAKO VLHKÝ POČÍTAČ

Byl jsem vytvořen Nikým, koho bych mohl oslovit, koho se zeptat, kdo by byl. Nemyslíci dalo vznikl myslícímu. Bezesmyslné a bezúčelné víření písku dalo vzniknout mně, který se ptám po smyslu a účelu.

Nejsem ničím obraz, jsem bezobrazný obraz sebe samého, nikam nesměřující a nejistý. Dějiny mého světa jsou pusté a beze smyslu. Moje tělo není nic než vehikl genů, které mnou hýbají a určují, že mám hlad nebo žízeň, že v určitý čas se vyrobí chemikálie, které prosáknou do krevního oběhu, a s ironií pak sleduji sám sebe, jak v romantické iluzi svobodného rozhodnutí hledám partnerku na předání svých genů. Tělo je způsob, jakým DNA vytváří další DNA, mozek je vlhký počítač, jehož jediným úkolem je co nejvíce namnožit geny, které ho vytvořily, a to je vše – nakopírovat své geny do další generace, v příběhu člověka není nic víc skryto.

Náboženství v této perspektivě není než berličkou pro slabé, kteří nemají odvahu se podívat tvář v tvář naší vesmírné samotě, kteří by jinak neustáli absurditu své existence. Země je továrna bez tvůrců, pomalý chod strojů a nic víc. Voda vytažená teplem do mraků a padající nezúčastněně zpět, vypařování a

děšť, znova a znova, rok co rok, miliony a miliony let, nahoru a dolů. Moji rodiče jsou tyto výrobní linky a pojezdové pásy evoluce, jsem výsledkem absurdně náhodného chemického procesu. Mohu přemýšlet o svém vzniku a příběhu, jehož jsem součástí – mám ale vůbec věřit své inteligenci, když jsem vznikl tak neinteligentními procesy? Mám věřit svému rozumu, když i tento rozum vytvořily náhodné a nerozumné síly?

A co moje bolest, když v noci úzkostí nemohu spát, má ona někde nějaký smysl? Je někde zapsána, zaznamenána, zvážena a naměřena, má nějakou hodnotu, trpím zbytečně, nebo ne? Nebo je to jen zkrátka bolest, přelévání chemikálií v mozku, salvy elektrických potenciálů, nahodilá a beze smyslu, odehrávající se v mé lebce a bez jakéhokoli vztahu k vnějšku. Bolest, ze které zbude hromádka prachu?

PROČ ZE SVĚTA NEODEJÍT?

Základní otázka veškeré filozofie pak zní: je tu někde nějaký důvod, proč z tohoto světa neodejít, je zde důvod, proč Bohu, v něhož nevěřím, nevrátit vstupenku? Pokud po smrti nic není, odpadá pozdější odpovědnost, vždyť odejít z tohoto světa je jako odejít ze zakoupené místnosti. Byl jsem vržen do studeného a zmatečného světa a nebyl předem tázán, zda se chci narodit – do tohoto těla, země a doby, do tohoto slzavého údolí. Svou existenci vnímám jako vesmírnou nespravedlnost, kosmickou absurditu...

NEBESA NEJSOU ABSURDNÍ

Nevím, jak dobře a jak vůbec se těmto mým přátelům ateistům v tomto světě žije, a snad stojí za to společně domýšlet věci dál, snad stojí za to hledat a jít kus cesty společně. Ale věřím – a nemohu nevěřit – že nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha. Nebesa se neprou, zda Bůh je, nebo není. Nebesa nejsou absurdní.

Marek Orko Vácha